

1-6 âm lịch năm Canh Dần
(12-7-2010)

LỜI KHAI THỊ

KỶ PHẬT THẤT TU TỨ NIỆM XỨ LẦN 5
TẠI CHÙA ĐƯỢC SỰ

(Trích trong cuốn *Thiền Thất Khai Thị Lục* của
ngài Lai Quả Thiền Sư)

LỜI KHAI THỊ

NGÀY ĐẦU :

Năm 1942, ngài Lai Quả thiên sư tổ chức đả thất ở chùa Cao Môn, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Đây là pháp ngữ khởi thất của Lai Quả thiên sư.

Hôm nay nhiều người vì các ông phải bận rộn. Chẳng những trong chùa bận rộn, ngoài chùa bận rộn mà mười phương Phật, Bồ-tát, Hộ pháp Long thiên cũng bận rộn vì các ông đả thất.

Cả đến các vị nội hộ cũng mỗi giờ mỗi khắc bận lòng. Sư Ban thủ lo sợ động niệm chị em. Tất cả kinh sách đều xếp dẹp, cho đến những lời nhắc nhở, những sai lầm cần cảnh tỉnh, cần phải nói, cũng cân nhắc từng lời. Không dám nói, sợ

động niệm đành im lặng để thành tựu đạo niệm cho chị em.

Sư Kiểm khấn để tâm trong thiền đường, ngoài thiền đường. Sư thiền giám ngày đêm lo thời khóa. Tĩnh tọa lâu sợ sức khỏe quý vị không kham, tĩnh tọa ít sợ tinh thần thiệt thòi, không thể dự sợ máu huyết đình trệ, cử động nhiều sợ gián đoạn công phu. Suốt ngày để hết tinh thần lo cho chị em. Nhà bếp nhà kho đều lo việc đả thất.

Hôm nay khởi thất, cung thỉnh đại chúng lưu tâm bảo đức !

NGÀY HAI :

Giáo môn dạy tập định thân, tập định tâm, phải quán, phải chiếu, lần lần kèm chế khiến thân tâm vào định, có định rồi lâu lâu sẽ phát tuệ. Giới có đại tiểu, định có chánh thiên, tuệ cần phải từ trí mà có.

Trong giáo môn cần phải trải qua bao nhiêu thời kỳ thì mới có thể đạt đến được.

Còn Thiên tông thì không như vậy. Tam học như đỉnh ba chân, đồng thời tu tập. Giới của thiên tông là vô trước Thánh giới. Thân bất khả đắc, tâm bất khả đắc, cả bất khả đắc cũng không, tức khắc tất cả sát đạo dâm vọng đều đình chỉ. Đây là Thánh giới của mười phương chư Phật đồng trì.

Chúng ta hãy tự xét xem, mình ở căn cơ nào ? Cần theo giáo môn hay thiên tông ?

Dụng công đi !

NGÀY BA :

Tu TNX cần niệm niệm phân minh, tâm tâm giác tỉnh. Niệm niệm phân minh thì không có vọng tưởng, tâm tâm giác tỉnh thì không có hôn trầm. Chỉ cần phân

minh, vọng tưởng chẳng trừ mà tự trừ. Chỉ cần giác tỉnh, hôn trầm không bỏ mà tự bỏ.

Công phu với vọng tưởng vốn chẳng phải là hai, công phu niệm niệm phân minh thì không có vọng tưởng, nổi vọng tưởng lên thì đương nhiên công phu không có. Như con khỉ ở trên cây chuyền sang phía Đông, nhảy sang phía Tây, lúc cây đào khi cây lý làm như có đến 8, 10 con. Chỉ cần định tỉnh để xem lại thì thực tại chỉ là một con, có trên cây đào thì không có trên cây lý.

Vọng tưởng cũng vậy, suốt ngày như nổi ngàn muôn cái nhưng kỳ thực chỉ có một cái thôi. Nổi vọng tưởng thì đánh mất công phu. Nếu dụng tâm công phu thì vọng tưởng nổi không lên cũng như con khỉ ở trên cây này thì không ở trên cây kia vậy.

Hãy cố gắng dụng công đi !

NGÀY BỐN :

Nếu các ông gieo nhân Phật thì đương nhiên cảm lấy quả thành Phật. Nếu gieo nhân A-tu-la, địa ngục thì nhất định sẽ nhận lấy quả báo A-tu-la, địa ngục. Như vậy niệm cái gì gieo nhân ấy. Hiện tiền người nhớ tưởng chúng sanh khổ, phát tâm Bồ-đề tức là hướng thượng tu nhân Phật, niệm sát đạo dâm tức là hướng hạ gieo nhân địa ngục, ngã quỷ, bàng sanh. Như thế là có 10 thứ nhân, cảm quả là 10 pháp giới.

Nhân của 10 pháp giới này đều do một niệm hiện tiền của chúng ta tạo thành.

Đài sen chẳng lìa đương xứ,

Tịnh-độ chỉ ngay trước mắt.

Không nhọc gầy tay đã chứng vô sanh,

Tức tâm hiện tiền là Quán Tự Tại.

Hãy gắng sức dụng công đi !

NGÀY NĂM :

Hãy lấy lời ta nói làm thí dụ : Một mình Ta nói, các ông trăm người đứng ở đây nghe. Chỗ hiểu của mỗi người đều không giống nhau.

Có người nghe ta nói thì trong lòng vô cùng thanh tịnh, tin theo mà thực hành, chẳng mảy may nghi hoặc, lúc ấy lại muốn lập chí hướng không làm không được, đây là nhân thành Phật. Có người trong lòng hoan hỷ phấn chấn : “Tương lai ta sẽ liễu thoát sanh tử, còn muốn độ hết chúng sanh nữa”, đây là nhân Bồ-tát. Có người nghe, trong lòng muốn dụng công phu, ở chốn yên tịnh, chịu gian khổ, đây là nhân Duyên-giác, Thanh-văn. Lại có người trong lòng cho rằng : “Thầy nói nghe hay đấy, nhưng làm có thành đâu ? Chúng tôi còn phải trì giới, cầu phúc kia”, đây là nhân trời, người. Lại có người nghe rồi trong lòng hậm hực nói : “Chán nản quá !

Ngày nào cũng một câu nói này, nghe đến chán luôn, hãy nói cho chúng tôi nghe ít chuyện đời mới còn hay hơn !”. Đã là chán ghét thì là nhân sân, nhân sân là nhân A-tu-la. Ngoài ra những việc phá giới, bòn sẻn, tham lam, những điều ác đều là nhân tam đồ. Như thế hợp thành nhân của 10 pháp giới.

Không không sắc sắc bản cố nhiên !

Tịnh-độ hằng sa trong sanh tử,

Chỉ cần tuân phục Như Lai giáo,

Cắt bước cao đặng Bát Nhã thuyền.

Hãy phát tâm dụng công đi !

NGÀY SÁU :

Ngồi thiền thân an tâm nhẹ, thanh thanh tịnh tịnh. Chúng ta tự cho là đã vững rồi. Phật tổ thường răn “đắc thiếu vi túc”, nghĩa là được ít đã cho là đủ. Nhưng chúng ta phải hành đến chỗ “đắc thiếu”

mới xứng đáng nghe lời quở này. Thiếu còn chưa đắc mong gì nói đủ. Chỗ tu hành còn chưa được gọi là dụng công phu đâu đã được phê phán là ít hay đủ.

Vậy thế nào là dụng công phu ? Thừa khi tĩnh có tu mà trong động cũng vẫn tu. Trong tịnh công phu thật tốt rồi quay ra động ta công phu cũng thật tốt. Như thế thì 50 năm vẫn chưa hay. Vì sao ? Vì đã chia động và tĩnh thành hai cảnh, nên khi tịnh dụng thì bị tịnh chuyển, khi động dụng thì bị động chuyển.

Phải làm sao cho động không động được mình mà tĩnh cũng không tĩnh được mình mới được. Cần phải làm sao chột động chột tĩnh mình đều không đánh mất công phu. Dù đỏ, dù xanh, dù nam, dù nữ ta đều không bị chuyển.

Dụng công đi !

NGÀY BÂY :

Tổ sư dạy : Lúc tịnh công phu được 10 thì lúc động còn 1, lúc động công phu được 10 thì lúc ngủ còn 1, lúc chiêm bao công phu được 10 thì lúc chết, tất cả các khổ quy tụ lại, công phu may ra còn được 1.

Lâm nguy cuối cùng mà nắm được công phu cả 10 phần mới bảo đảm sự giải thoát. Nghe như vậy chớ bảo tu thiền là khó, mà phải nhận chân rằng liễu sanh thoát tử là khó như thế đấy. Ngày đêm sáu thời không được buông bỏ công phu một tí. Một tí này là kẽ hở để cho sanh tử trở dậy. Theo quy củ kê đi thì đi, bảo ngồi thì ngồi. Sai một chút phải đờn 3 hương bản. Gãy xương mất mạng ta không cần. Ngày thường nhiều xáo trộn khó tu, chỉ hy vọng ngày đả thất. Nay đả thất lại không tinh tấn, không được. Chỉ cần các ông tinh tấn trong các thời, dù ngồi dù kinh hành đều ở trong thiền quán.

Lai Quả thiền sư kể chuyện : Một hôm, ta đang đi, bị một vị Sư chặn lại hỏi : “Chánh điện thờ Bồ-tát hình nam hay nữ ?”. Ta giật mình không trả lời được. Lại hỏi : “Pho tượng chính giữa có râu hay không ?”. Ta lại càng ngớ ngẩn. Hành đạo thiết tha như thế mà ngày nay còn là người nghiệp chướng. Các ông hãy tự hỏi mình xem.

Vậy thì phải cố gắng dụng công thôi !

NGÀY CUỐI :

**Hãy xem dòng suối nhỏ,
Reo ca dưới mặt trời.
Tuy rằng thật bé nhỏ
Nhưng hướng về biển khơi.**

**Xa lìa tính ích kỷ,
Tỏa lòng khắp muôn nơi.
Nguyện đem nguồn sinh lực,
Thấm nhuần mọi chân trời.**

Lúa xanh lên phơi phơi
Nuôi sức sống loài người.
Chim reo vui no ấm
Lòng đất nở hoa cười.

Ngày mai tới đại dương,
Trăm sông từ muôn nơi.
Hòa hợp reo sóng nhạc,
Bốn biển một bầu trời.

Chúng ta ngày nay ngồi xe tiến hóa
bước lên đường hiền thánh. Hôm nay
ngày cuối công phu. Dù thay đổi hình thức
phương tiện, hoài bão thiết tha niệm niệm
hướng về giác tỉnh. Trăm họ muôn loài
chung thở trong tâm viên thông. Đây
chính là 1 người có tiền, vạn vạn người ấm
no. Biển phước mênh mông, bát ngát trời
trí tuệ, đâu có riêng gì một đức Quán Âm.
Xin đánh lễ tùy hỷ toàn ban chuyên tu.